



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπὸ
ἐδρασίμων καὶ πάλιν στήν γῆ
... τες χρόνον
... Ιαρθενώνων.

ΧΩρια καὶ ἀνακτοὰ καὶ δεκαοκτώ,
νῆαι τὸ Ταμετὸ σ' ἔλους ἀνοικτὸ.

Γράμμα... καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—δ κτῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δικὰ μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὄτὸ χέρι.

Εἰς γυνῶν φέρομεν παντὸς ἐμοῦσσοῦ τοσιεπὴ
δτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαίτου δεκαενέα.
καὶ ἔλοι προμένουον ἀπέξω νεία.

ΧΩρια καὶ εἰκοσιδύο καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
ἐπιθεσίαι καινούρια καὶ κλάδωνας καὶ τρόμοι.

**Φασουλήσ καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Καλὸ σας κατευόδιο... μετὰ χαρᾶς μεγάλης
βλέπω καὶ τώρα νῦνον
συναγεροῦν ἄνθρώπων
σ' ἔκεινα τὰ σφαγεῖα τῆς θηριώδους πάλης.

Φ.—Κι' ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα...
Π.— Που' πήγαινες, βρε γέρο;
Φ.— Κάπου θαρρῶ πῶς πήγαινα, μὰ που καὶ ἐγὼ δὲν
[ἔξρω.
Π.— Θὰ πῶς φάνα δυνατὴ στήν κλασικὴ σου μοῦρη.
Φ.— Καββάλ' ἀπάνω σ' τὸν Μουσῶν τὸ φτερωτὸ γα-
[ιδούρι
ἐπήγαινα σὲ μέτωπα καὶ σὲ τομεῖς πολέμων,
καὶ ἐδῶ καὶ ἔκει καταστροφῆς ἐκυρίαρχει δαίμων.

Κι' ἐπήγαινα ποὺ λὲς σὲ φοβερὸν ἀγῶνα,
καὶ ἔχυνετο δροσιὰ
'στὴν κομοχαλασιὰ
μὲ τὰ σφαιρογιγῶνα.

Θρηγὸς ὄξυς καὶ γοερὸς
καὶ ἕνας χασάτης στυγεροῦς
ἐπιφῆρης ἐγαυρία.

Κι' ἐπήγαινα καὶ ἐπήγαινα, καὶ πίσω μου καὶ ἔμπρὸς μου
κάποιος Ἰερεμίας
θηρνεῖ παρανομιάς
καὶ συμφορὰς τοῦ κόσμου.

Κι' ἐν μέσφ μαύρης θλίψεως
νέας Ἀποκαλύψεως
ἐμοῦγγριζαν θηρία.

Κι' ἐπήγαινα ποὺ λὲς σὲ φοβερὸν ἀγῶνα
καὶ ἐκύτταξα ἕψηλὰ κοράκιαν λεγεῶνας.
Τότε τοὺς σταματῶ
καὶ τέτοια τοὺς ρωτῶ:

Κι' ἐπήγαινα περὶ τρομος ἔπου πολέμου φοβία,
ἔπου βογγούσα πλάσις,
ἔπου πυρὸς κολάσις,
χωρὶς καμμιὰ μὰ μ' ὀδηγῆναι τοῦ Δάντη Βεατρίκη.

Που πάτε, βρε κοράκια; μὴν ἔχει ἔκστρατεία;
καὶ ἕνα κοράκι λάλο
μοῦπε μὲ κρὰ μεγάλο:
πάμε νὰ φάμε κρεῖας, ἀλλὰ χωρὶς δελτία.

Δὲν ἔξρω πῶς ἀκούμπησα σ' ἐνὸς φονιά λιπίδι
καὶ σύσσωμος ἐπάγασα σὰν νύγγιξα σὲ φίδι.
Κι' εἶδα σωμάτων καὶ ψυχῶν ἀντίχριστον φθορέα,
ποῦ θέλει σῶνει καὶ καλὰ τὸν κόσμο νὰ ἐκάνη,
τὸν εἶδ' αὐτὸν τὸν Καίσαρα μὲ μὴ χρυσιὴ παρέα,
ὅπου τινουήλας τὴν ἐφτυνε γιὰ νὰ μὴν τὴν βασάνη.

Και θρόνους έκουσα γι' αὐτὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ λένε,
κι' ἐγὼ τὸν εἶδα νὰ κρωφτῆ σὲ νέφη μαύρης σκόνης
καὶ δυνατὰ τοῦ φῶναξαι: βρὲ θεοσκοτωμένε,
ἀκόμη δὲν ἀπόστασες τὸν κόσμο νὰ σκοτώνης;

Τί σοῦλεψε, βρὲ Κάϊζερ;... μήπως δὲν τάχες ὄλα;
δύναμη, μπόλικη τιμῆ, γεμάτη πορτοφόλα;
Μὴ τόσοι σακαράκηδες κοντὰ σου δὲν ἐβρέμοντο;
μήπως ἐχθροὶ καὶ φίλοι σου
πολλάκις δὲν ἐκρέμοντο
μόνον ἀπὸ τὰ χεῖλι σου;

Τί σοῦλεψε, βρὲ Κάϊζερ;... δὲν εἶχες μέσα σ' ἄλλα
κι' αὐτὸ τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιουτὸ τὸ γάλα;
Μὰ σὺ τυφλὸς δὲν ἐβλεπες τῆς τόσας εὐτυχίας σου,
κι' ἐρριχνες λάδι στὴ φωτιὰ,
κι' ὄλων ἐξεκούφαινες ταῖτιά
μὲ τῆς μεγαλαυχίας σου.

Μὲ τόσαις στραβοκεφαλιαῖς
χάλασες ὤμορφαις φωλιαῖς,
καὶ μὲ τὴν ἐγωπάθειά σου καὶ τὴν ἀλαζονεία
τρελλοῦς κατενθουσιάσας
κι' ἀδίκατος ἐθυστάσας
μὴά τέτοια Γερμανία.

Ἐσὺ τὴν ἔφερες, σοφέ,
σὲ χάλα συμφορὰς...
δὲν μὰς ἀφίνας, ἀδελφέ;
ἀμὴ δὲν μὰς συχωρᾷς;

Δαιμόνων οἰστροὶ σὲ πλανοῦν
καὶ κάνεις φασαρίας,
ἀλλ' ὅμως τώρα δὲν περνοῦν
ἢ κοσμοκρατορίας.

Κι' ὅσοι δεσμιὰ, βρὲ Κάϊζερ, χαλκεῖον παρὰ φύσιν
κι' ὅσοι ζητοῦν ὄχι κτήμα τῶν Ἀνατολῆν καὶ Δύσιν,
γιὰ τούτους φθάνεικαν ἀργὰ κἀν γρηγορὰ μὴά μέρω,
ποῦ πᾶν στὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέτρα.

Β'.

Π.—Τί σύμπτασις περιεργὸς περιτρίμμα τοῦ δρο-
[μου...
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα σ' ὀθνεῖρό μου,
κι' ἐγὼ τὸν ἐπλησίασα καὶ θυμωμένος τοῦπα
ὄσα δὲν σέρν' ἢ σκούπα.

Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Κάϊζερ... δέξου χρυσὸ στεφάνι...
δὲν ἔμεινε κακούρηγμα, ποῦ νὰ μὴν τῶχης κάνει,
κι' ἀντὶ Κορῶνας λαμπερῆς νὰ σὲ στολιζ' ἢ χάρις
καλλίτερα νὰ πῆγαινες νὰ γίνης μακελάρης.

Τὸν κόσμο τρώμαζε, φονιά,
τὸ Πρωσικὸ σπιρῶνι,
καὶ προσπαθοῦσες στοῦ ντουνηῖ
νὰ μ' αἰνῆς τὸ ρουθῶνι.

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν ἐξυμνεῖτὰ κλήτ' ἀδικίας;...
δὲν ἔπαυες γιὰ πόλεμο νὰ τρώς τὰ λυσσακὰ σου,
καὶ μέσα στὸ ντελρίο τῆς τρέλλας τῆς μεγάλης
ἤθαλες μ' ὄλους νὰ πιαστῆς καὶ μ' ὄλους νὰ τὰ βάλῃς.

Κράζουν στριαῖς καὶ θάλασαις
πῶς σὺ τὸν κόσμο χάλασες,
κι' οἰκροσφιλεῖς σὺνσύμμαχοι μὲ κλάματα σοῦλένε:
ἐσὺ μὰς ἐχαντάκωσες, μωρὲ χαντακωμένε.

Ἐσὺ τὴν πλάσιν ἔκανες νὰ κολυμπήσῃ σ' αἵματα,
καὶ πίσω κι' ἐμπροστὰ σου
γιὰ τ' ἀνομήματά σου
ἀκούς νεκρῶν καὶ ζωντανῶν κατάρας κι' ἀναθήματα.

Κι' ἐγὼ πρηγῆς σὲ προσκυνῶ, κι' ἐγὼ σὲ στεφανώνω...
ἐσὺ καλὰ καθόσουνα σὲ δοξαζόμενο Θρόνο,
μὰ τώρα τὸ κεφάλι σου θὰ τὸ κτυπᾷς στὸς τοίχους,
γιατὶ ποτὲ δὲν ἔμαθες αὐτοὺς τοὺς δύο στίχους:
ὄποιος καλὰ καθόσῃ καὶ πῶ καλὰ γυρεθεῖ
ὁ διάβολος τοῦ τέτοιου του κοικιὰ τοῦ μαγειρεῖται.

Βροντᾷς ἐδῶ, βροντᾷς ἐκεῖ, σηκίχτρο τῆς οἰκουμένης,
καὶ τοῦ δικου σου τοῦ Θεοῦ βοήθειαν προσμένεις,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος, Κάϊζερ, θαρρὸ πῶς σ' ἐσχάθη
γιὰ τῆς μεγαλαυχίας σου καὶ τὰ πολλά σου πάθη.

Κανεῖς Ἄττιλας στυγερός καὶ Νέρων δὲν σ' ἐφθάνει...
ἐμπρὸς στὸς τόσους ἀθλοὺς σου τρομάζουν καὶ δι-
δὲν πρέπει τέτοιος Κάϊζερ ποτὲ τοῦ νὰ πεθάνῃ, βόλο
ὁ θάνατος εἶναι καλὸ, ποῦ τὸ παθαίνουν ὄλοι.

Ὀδρὰ γιὰ σὲν ἀκούεται στὴ γῆ καὶ στὸν αἰθέρα,
κι' ἦθελα τὸ μουστάκι σου νὰ βγάλω τρίχα τρίχα,
καὶ νὰ σ' ἀρπάξω, Κάϊζερ, νὰ σὲ τινάξω πέρα
σὲ βάρανθα καὶ σὲ κρημνοὺς σάν Ἡρακλῆς τὸν Ἀίγα.

Ἄλλ' ὄχι, μὲν αἰώνιον τῆς οἰκουμένης βάρος,
καὶ σὺ νὰ γίνης θάνατος καὶ σὺ νὰ γίνης χάρος,
καὶ νὰ δοθῇ στὸν Κάϊζερ τοῦ χάρου τὸ δρεπάνι,
ποῦμ' ἔναν πόλεμο μ' ἔχει τὸς Πρώσους νὰ ξεκάνῃ.

Τέτοια ποῦ λὲς ἐφάναξα στὸν Κάϊζερ μὲ τόνο,
κι' ἀντάμωσα, βρὲ Φασουλή, κι' ἐκείνον τὸν Βαρῶνο
καὶ τοῦπα: μὲ συγκίνησι κι' ἀμυδαλοστακίματα
ἀπὸ δικούς μας Ἐμυγκῶς σοῦ φέρω χαρτίσματα.